

מסורת הש"ס

א (נעלל ג:א, ב) ומוספתא פ"ב ה"ב, ג) גיטין סד, עירובין לא: ונויר יב,] (ד) לקמן קיב, שנת ד, (פסח"י קיד) [עירובין לו,] (ט) צ"מ כד: [מוספתא פ"ב ה"ב,] ו) [קדושין מא:], ו) [במדרש יח,] (ח) כס"א טקף: הא, (ט) [ועיין חוסי' לקמן פו: בסוף ד"ה סמוך], ו) [וע"ע חוסי' בפורות כ, ד"ה ואי צעית אמתא],

ג'יון הש"ס

רש"י ד"ה פסח וכו' אלא ודאי חלפ"ם, עיין לקמן דף ג ע"ב צרש"י ד"ה מאי וע"ק:

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ר אינש כלי' ומתנת דילמא מתקן: (ב) רש"י ד"ה פסח וכו' מסתי הוא דסמיכן:

מוסף רש"י

לכי תיכול עלה כורא דמלחא, צבדימותא אסדר ליה, כשמוד לו כור של מלה אומר לך עשמו של דבר (שבת ד, וכו"ז ערובין ד, וקטן קיב), לישא אחרניא לנשתאכל עליה טור של מלה לא מוגל להשומעס וז' (ושבת סט), שמוצאן באשפה, שדרך צילה להצליח באשפה (ב"מ כד),

שיטה מקובצת

א לימא רוב מצויין אצל שחיטה, ג"ב ע"י חוסי' בבורות דף כ ע"ב: **ב** הלכה למשה מסיני הוא הא: **ג** והיכא דאתרמי **א** דאיתפקא ריאה: **ד** מומחין הן שאם לא היה וכו', ג"ב בקצת ס"י נחבי' (רוב מצויין) כלומר רוב השוחטים מומחים הם שאם לא היה מומחה לא היה שוחט: **ה** והלך בעל הבית, (עוד) ג"ב בכל הספרי יד נמצא והלך אח"כ בעל הבית ומצאו שחוט ולא מי דשחט חד סימן קמיה שפיר והלך לו הוראה וגמר זה שחיטתו והלך וכו': **ו** חזקה שליח וכו', ג"ב בקצת ס"י עושה שליחותו כל השלוחין מוחזקין בכך דלאחר שנתצו בשליחותן ודאי עושים שליחותן: **ז** ומאי פלוני דברי פלוני וכו' תאור לא פריך, ג"ב ע"י חוסי' בבורות (דף ג ע"ב):

(א) [נראה דל"ל דליפתפקא].

פסח, דלומר רחמנא (שמות יב) ואכלו את הצמר ושלמים דלמר

רחמנא (שם כט) ואכלו אותם אשר כופר צהם מלמד שהכפרה תלויה אף בציילה מאי איכא למימר אלא ודאי איכל דסמיך ארוצא היכא

דלא אפשר ואפי' הכי פליג צקטן וקטנה משום דלפשר, לדידן נמי היכי

פסח וקדרשים מאי איכא למימר אלא היכא

דאפשר אפשר היכא דלא אפשר לא אפשר ה"ג היכא דאפשר אפשר היכא דלא אפשר לא אפשר: א"ר נחמן אמר רב ראה אחד ששחט אם ראהו *מתחלה ועד סוף מותר לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו היכי דמי אי ידיע דגמיר למה לי ראה ואי ידיע דלא גמיר פשיטא ואלא דלא ידע אי גמיר אי לא גמיר **א** לימא **ב** רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן מי לא תניא **ג** הרי שמוצא תרנגולת שחוטה בשוק או שאמר לשלוחו צא שחוט והלך ומצא שחוט יחזקתו שחוט אלמא אמרינן ג' רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן הכא נמי לימא רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ילעולם ידיע דלא גמיר י'וכגון דשחט קמן חד סימן שפיר מהו דתימא מדהאי שפיר הך נמי שפיר קמ"ל האי אתרמויי איתרמי ליה אידך שמא שהה שמא דרם בעא מיניה רב דימי בר יוסף מרב נחמן האומר לשלוחו צא ושחוט והלך ומצא שחוט מהו אמר לו חזקתו שחוט האומר לשלוחו צא ותרום והלך ומצא תרום מאי אמר ליה י'אין חזקתו תרום מה נפשך אי **ג** חזקה שליח עושה שליחותו אפילו תרומה נמי ואי אין חזקה שליח עושה שליחותו אפילו שחיטה נמי לא אמר ליה **ז** לכי תיכול עלה כורא דמלחא לעולם י'אין חזקה שליח עושה שליחותו ושחיטה אי נמי **א** דילמא אינש אחרינא שמע וואל שחט רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן תרומה דילמא אינש אחרינא שמע וואל תרם הוה ליה תורם שלא מדעת י'והתורם שלא מדעת אין תרומתו תרומה לימא רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן תנאי היא **ג** דתניא הרי שאבדו לו גריוו ותרגגוליו והלך ומצאן שחוטים רבי יהודה אוסר רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי מתיר אמר רבי נראין דברים של רבי יהודה שמוצאן באשפה ודברי רבי חנינא בנו של ר' יוסי הגלילי שמוצאן בבית מאי לאו בהא קמיפלגי דמ"ס אמרינן רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ומר סבר לא אמרינן רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן אמר רב נחמן בר יצחק לא דכולי עלמא רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ובבית דכ"ע לא פליגי י'דשרי באשפה שבשוק דכולי עלמא לא פליגי י'דאסור כי פליגי באשפה שבבית מ"ס אדם עשוי להטיל נבלתו באשפה ומר סבר י'אין אדם עשוי להטיל נבלתו באשפה

יב.

ונפקא מינה להיכי שראינוה שהיה לה חלב קודם לידה דההיא לא מפטרינן מטעם חלב ואפשר דלף רשצ"ג סבר דחלב פוטר והשמא אתי שפיר דאשכחן רשצ"ג דלא חייש למיעוטא בריש כל הללמים (ע"ז דף מ:) דלא גזר שאר מקומות אטו אותו מקום כדגזר ר"מ התם ורבי יוחנן נמי אכל לעיל (דף ה:) משחיטת כותי ולא גזר צהו כדגזר ר"מ וצעשרה

יוחסין (קידושין דף פ.) גבי שני דברים שאין בהן דעת לישאל ועשאן הכתוב כו' משמע נמי דרבי יוחנן כרצנן דר"מ ס"ל והא דא"ר יוחנן בסוף אין מעמידין (ע"ז דף לו:) למעוטי מוריים וגזינות צית אונייקי וסתמא כר"מ התם הוי סתם ואח"כ מחלוקת צריש כל הללמים (שם מ:) והא דלומר רשצ"ג כל ששהה שלשים יום צאדם אינו נפל הא לא שהה ספק הוי אפילו נפל מן הגג או אכלו ארי בפרק ר' אליעזר דמילה (שם דף קלג:) וקיימא לן התם כוותיה אע"ג דרובן אינן נפלים וכן מוך שמנה ימים צבהמה אסרינן התם ולא אזלינן בחר רוצא התם משום דלא יצא להקל צערו והצריכוה חליצה צמת מוך שלשים ולא רצו לסמוך על הרוב ולהמירה לשוק בלא חליצה שלא יאמרו העולם שפיהק ומת ויצא לדי לעז וקלקול ולכך גס לענין אצילות פטור שלא יצא להקל צערו ועוד דכלאו הכי יש להקל באצילות דק"ל (מ"ק דף קס"ג.) ב. הלכה כדברי המיקל באכל ואסרו כמו כן צבהמה דגורו צבהמה אטו אדם דאי לא הא לא קיימא הא אי נמי אסור צבהמה אפי" צבריא שלא יצא להמירה צחולה שיהא קרוב לפיהק ומת:

פסח וקדרשים מאי איכא למימר, י'ומצער תאזר לא פריך

משום דנראה דמדלוריימתא לא חייש רבי מאיר למיעוטא אלא מדרצנטי ולהכי פריך הכי נמי שמחמיר שלא לאכול צשר כלל ואפילו מחמיר צשאר צשר פסח וקדשים אין יכול להחמיר ומדקדק כי היכי דלר"מ יש חילוק מדרצנן צין אפשר ללא אפשר ה"ה לרצנטי: **א** **ש**אמר צשלווחו כו', מעיקרא תנא מנא תרגולת שחוטה צשוק דאיכא למימר צעליה שחוטה וסדר אמר דאפי' אמר לשלווח ומנאלו השליח שהיא שחוטה דהשתא שלא צרשות נשחטה אפי" חזקתא שחוטה: **הב"י** גרסינן צעושים אין חזקה שליח כו', מפורש צפ' צכל מערצין

(עירובין ג:) : **הרי** שאבדו צו גרייו, ה"ה נגצו דמשום דחשיד אגנצה לא חשיד אגנצה לו תרגולת ומנאלה קמני צהדיא נגנצה לו תרגולת ומנאלה כו': **כ"י** פליגי באשפה שבבית, הוא הדין דפליגי צשוק בלא אשפה כדמוכח צאלו מציאות (צ"מ דף כד:) גבי ר' חנינא שמנא גדי שחוט צין טצריא לצפורי: מאן

שבבית אמר מר אמר רבי נראין דברי רבי יהודה שמוצאן באשפה מאי אשפה אילימא אשפה שבשוק הא אמרת דכולי עלמא לא פליגי דאסור אלא לאו פשיטא באשפה שבבית אימא סיפא ודברי רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי שמוצאן בבית מאי בית אילימא בית ממש האמרת דכולי עלמא לא פליגי דשרי אלא פשיטא באשפה שבבית קשיא דרבי אדרבי

הב' דכרצי חנינא סצירא ליה: קשיא דרצי אדרצי, דצרישא נראו לו דצרי רצי יהודה דלסר באשפה סצצית וצסיפא נראו לו דצרי רצי חנינא צנו של רצי יוסי הגלילי דמתיר באשפה סצצית אס כן קשיא דרצי אדרצי: הכי

עיין משפט נר מצוה

א [טושי"ע י"ד סימן א סעיף ג]:

פב ב ג מיי פ"ד מהלכות שחיטה הלכה ו סמג עשין סג טושי"ע י"ד סימן א סעיף א וסעיף ד:

פג ד ה טושי"ע שם סעיף ג:

פד ו ז מיי פ"ד מהלכות תרומות הלכה ו [טושי"ע י"ד סימן שלא סעיף לד]:

פה ח טי שם הלכה ג: **פו** ט י כ מיי פ"ד מהלכות שחיטה הלכ' ח ועיין בכ"מ שהאלין סמג עשין סג טושי"ע י"ד

סי א סעיף ד:

רבינו גרשום

(אלא תרע) [דילימא] היכא דאפשר למבדיקה אפשר [והיכא דלא אפשר ולא אמרינן במקום נקב קא שחטי: וכו': תימא **א**] בפסח וקדרשים רובא אזלינן מאי וכו' אלא היכא דאפשר וכו' הכא נמי היכא [לדידן] היכא דאפשר אפשר ולעולם לא אזלינן בחר רובא היכא דאפשר וכו' הכא נמי למיבדיקה: (אמר ליה חזקתו שחוט כלומר דאמרינן שלוחו שחט או ישראל אחר מומחה שחט ורוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן הכא נמי (בשחיטה) [בראה אחד ששחט נימא] דרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ולמה ליה לראות מתחלה ועד סוף: לעולם ידיע דלא גמיר וכןן וכו'] שמא שהה ושמא דרם ומשום הכי צריך לראות מתחלה ועד סוף: אמר לו אין חזקתו תרום כלומר אפי" שמוצא תרום צריך לתרום פעם אחרת כדבצינן לפרושי לקמן לעולם אין חזקה שליח וכו' אבל בשחיטה אי נמי איניש וכו' אבל בתרומה (קאמר) [דילמא] איניש אחרינא שמע כו' [והתורם שלא מדעת וכו']. דכתיב והורמנו גם אחת, ר' יהודה [ס"ל] אסור [דלא אמרינן] דרוב מצויין אצל שחיטה וכו' ור' חנינא בנו של ר' יוסי הגלילי סבר דרוב מומחין הן כו': אמר רבי נראין דברי רבי יהודה שמוצאו וכו' (ודמר סבר רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן). לעולם דכ"ע רוב מצויין אצל שחיטה מומחין באשפה שבשוק כולי עלמא לא פליגי דאסור דודאי נותבולו בשחיטה (נמי) [והשוחטין] (וששחטן) השליכן

(א) [נראה דל"ל וכי תימא אה"נ דלא איכל צשאל צפסח וקדשים מאי וכו', (ט) נראה דל"ל אלתא אמרינן רוב מציין אלא שחיטה מומחין הן כלומר דאמרינן וכו'.